

1-2-3. Szerelem és erőszak 2013-12-20 15:24:43, péntek

1. SZERELEM ÉS ERŐSZAK

Belesajdult a szíve a gondolatba, hogy két nappal ezelőtt még a sáttáborban volt az iskolai úttörőcsapat. Nagy veszekedés előzte ezt is meg, mert nem volt anyakönyvi kivonata. Azon vitatkoztak apával, hogy Ettől fogva úgy próbálta átvészelné az inaséveket, a hosszú munkaidőt, hogy lélekben nap, mint nap m

*

Most is a nyári táborban járt, ahol csodálatos élményekben volt része.

Felfedezte magában a gyönyörködés képességét és átélte élete első gyönyörét.

Gyönyörködött a hajnali napsugárban megcsillanó millió harmatcseppben, mikor reggel kimentek a kon

Gyönyörűség járta át egész lényét, amikor - számháborúzás közben - felkapaszkodtak az egyik hegyc

És az is, hogy örökre megjegyezhetné a látványt, a hangokat, az illatokat és az emlékezet erejével bárm

Így, "együtt lehetett" Jóskaival is bármikor!

Jóska, már első gimnazista volt. Mint ifi-vezető, a táborvezető tanárok munkáját segítette. Az általáno

A táborban is, egyik este, amikor megtudta, hogy Tiborca a soros a vízfordásban, utána ment a forrás
- "Nekünk meg kell valamit beszélnünk!".

A "téma" egy puszi volt, amit már egy hete ígért Jóskaival - félig játékosan, nem egészen komolyan. A

Most, hogy csak kettesben voltak és még soha nem kerültek ilyen közel egymáshoz, egész testét átjárta

Legszívesebben elszaladt volna, hogy Jóska észre ne vegye. Olyan nyugodtnak látszott, hogy szégyell

Gyorsan el akarta intézni az egészet. És, mintha csak egy egyszerű ígéretbetartásról lenne szó, a fiú f

- Nem lehetne még egyet?

- Nem! - Mondta Tiborca határozottan.

- „Még mit nem, hogy ismét elaléljak és azt se tudjam, hogy mi történik velem?” - Suttogta inkább csak

Felugrott és megragadva a két vödröt, elindult a sátrak felé vezető úton.

*

Végre elérkezett a munkaidő vége. Ezen a napon különösen nagyon várta, mert tudta, hogy Jóska elé

*

De, most boldog volt, mert Jóska betöltötte minden gondolatát. Nagyot dobbant a szíve - akkorát, hogy

Annyi mindent szeretett volna Jóskaival kérdezni! És főleg, annyi mindent szeretett volna mesélni neki a

Jóska megfogta a kezét. Meleg, erős szorítású keze, aranyszőke haja, kócos szemöldöke, zöldes fény

Biztonságban érezte magát, ha vele volt. Másfél évvel volt nála idősebb, de legalább tíz évvel érezte ok

Jóska közben halkán, de határozottan beszélt arról, hogy:

- „A tanárokat meg kell érteni, mert sok helyen (úttörőtáborban) történt "olyasmi" fiúk és lányok között.

Tiborca nem győzött magán csodálkozni, amint válaszolva mondta:

- Most már nem haragszom, csak ott volt nagyon rossz...

Ez a kézfogás olyan békességgel töltötte el, hogy még a harag emlékét is elfelejtette vele. Pedig, nagy

- „különben is köztünk "olyasmi" nem történhet meg, én érzem és tudom...".

Jóska nem szólt semmit. Mintha csalódott lett volna, mert kérdően nézett a kistermetű, de annál energik

Megérkeztek Külkertesre a villamossal. Leszállva bekanyarodtak Tiborcáék utcájába.

Ettől fogva már nem tudta átadni magát a fiúnak... Hiába fogta meg ismét a kezét... Összeugrott m

Jóska meg csak beszélt... beszélt az ő szerelmükről. Tiborca meg úgy mondta volna, hogy: „Igen, igen

Már a kapujukon is túlmentek, nehogy meglássák őket azok, akiket Tiborca a szüleinek ismert... El kell

Ekkor megálltak a közeli sarkon és egymás szemébe nézve csak álltak. Nézték egymást és boldogok v

Tiborca rosszat sejtve megfordult, és ott állt az apja. A következő pillanatban már csattant is arcán a na

- Majd adok én neked a sarkon fiúzni, mint egy k...! Indíts hazafelé!

és meglökte a "hazafelé" irányába.

A mai napon ez volt az utolsó csepp a pohárban. Könnyei megeredtek. Szégyellte, hogy Jóska előtt így

Ezek miatt a pofonok miatt akkor még nem kereste a miért?-eket. Vagyis, fel sem vetődött benne a kér

Nem érdekelte a felnőttek gyűlölködése. Neki csak az volt a fontos, hogy Jóska szeresse és ő is szereti

Csak hogy, Jóska ezt követően nem ment be elé jó hosszú ideig. Tiborcának ez örökkévalóságnak tűnt

Ezért, amikor Jóska végre előkerült és megvárta a tanműhely előtt, már nem érezte azt a remegést, an

Az egy egészen másmilyen életforma volt, mint neki a tanműhelyi! Ehhez igazodva szerveződött későb

Ilyen reményvesztettség lett úrrá rajta... amit a fiú nem akart észrevenni. Amikor gondolt egyet és még

Jóska, viszont nagyon távolságtartó lett és ez az érzés gyötörte folyamatosan, mert azt hitte, hogy a fiú

Amint lassúztak, megérezte: bizony, a fiúknak nagyon kényelmetlenül láthatóvá és érezhetővé válik az

Ekkoriban adta kezébe Eric Knight: Légy hű magadhoz című könyvét. Hozzáfűzte:

- „Úgy olvasd el, hogy majd megbeszéljük!"

Mint később kiderült, az érdekelte leginkább: mi a lány véleménye a szabad szerelemről, vagyis a háza

Szegény szerelmes kamaszok!

Egyfelől a lányban is dolgoztak a hormonok, ráadásul nagyon szerelmes volt; másfelől, viszont meg ak

Bántotta még a feltételezése is annak, hogy kapható lesz valaha is a házasságon kívüli szexre! Ezt mo

(Folyt. Köv.)

Bóna Mária Ilona

2. SZERELEM és ERŐSZAK

Így telt el a három esztendő, amikor elérkezett az utolsó tanév Jóskának a gimnáziumban. Megvárta egy évig (Mert, közben Tiborca - munkahelyi javaslat nélkül - beiratkozott harmadéves ipari tanuló korában a lakótelepre).

Hazafelé mentek az Álmos utcában, amint megállította.

- Nagyon fontos dolgot szeretnék veled megbeszélni. Be kell adnom a továbbtanulási jelentkezési kérelmet.

Tiborca csak állt ott csodálkozva és hallgatta, mint egy kuka. Végigfutott az agyán, hogy ez a fiú semmit nem vett észre, hogy ez a kicsi lány kettős kényszer: családi- és politikai alatt roskadozik.

Nem vett észre, ő meg nem mondta el neki, hogy nem írta alá az esti gimibe való jelentkezési kérelmet.

- „Nincs szükségem érettségizett varrónőre!”

Csakis az idős igazgató bácsinak köszönhette, hogy ennek ellenére fölvevették.

Nem mondta el, mert szégyellte, hogy otthon mennyire elleneztek a továbbtanulását! Nem mondta el, mert félt.

Hogyan mondhatta volna el azt: alig várják, hogy visszaadjanak a „feladónak” Kiskunpusztára!? Hogyan mondhatta volna el azt: „Nem akarok továbbmenni!”

Álltak és hallgattak egy darabig, majd Jóska volt az, aki megtörte a csendet.

- Most, hogy te is továbbtanulsz, hogy tanítónő lehessél, még jobban össze lehet majd egyeztetni kettőnk között.

Tiborca összeszoruló torokkal suttogta neki:

- Legyél csak katonatiszt, hiszen téged az Isten is katonának teremtett!

„Otthon” aztán átsírta az éjszakákat alvás helyett. (Akkor még csak sejtette, hogy neki soha nem lesz felesége. Ismét „megacélozta” magát. Ezt ma úgy mondják: „bekeményített”. Minden egyes elhullajtott könnyecske után. Szüksége is volt rá, mert két iskolában és a munkahelyen is helyt kellett állnia! Most már KETTŐJÜKÉ volt a felelőssége.)

A szakmunkásvizsga után abba az állandó délelőtti műszakban működő részlegbe helyezték, ahol a legrosszabb volt. Nem így történt... Anyja szemében örökösen szálla volt az ő továbbtanulási „mániája”. Ebbe belejátszott.

*

Akkor még nem is sejtette, hogy annak az emberféleségnek ez volt a feladata! Csak évtizedekkel később. „A szóban-forgó épület alatti pince-rendszerben „SOHA, SOHA”, semmiféle rabokat nem tartottak...”

Mindig is sejtette, hogy „Laci bácsi”-val valami nem stimmel, mert azt sulykolták anyjával közösen, hogy ne beszéljen vele.

Dézsy Zoltán Pincebörtönök c. filmjében az 58-59. perctől, a II. részben látható Kovács László sztr. főhadnagy.

Valójában még ekkor sem gyanított semmit arról a titkosszolgálati hálózatról, amivel Kádárék létrehozták. Főleg, amikor 2004-ben október 23-a előestéjén végignézte az M1-en azt a filmfelvételt, amit egy angol

Ezt követően azonban, a Hír tv-n megismételték ugyanezt a filmrportot, magyarul kommentálva az esetet. Ekkor a levegőbe lőtt valaki, aki látszatra a lenti raboknak akart jelezni...

Ezt követően a zaj megszűnt és akkor arra gondolt, hogy a lövés, akár a zajkeltőt is figyelmeztethette? Tiborcában ekkor - nem tudni, hogy miért - azonnal felötlött egyik gyerekkori emlékképe: amikor-is kisfiak voltak. Már akkor kezdte érezni, hogy nagy bajban van, amikor a rádió Vasárnapi újság című műsorát hallgatta. És akkor felsikoltott benne a felismerés: „Lehet, hogy éppen akkor darálták le az egyik rokonát (Bóna Mária Ilona)”.
*

Visszatérve a GYANÚTLAN időkre, amikor még „Laci bácsi” oly barátságosan mosolyog a szülőinek hirtelen szemébe.

Mert, bizony amikor megkezdődött az újabb tanév és ő nem volt hajlandó a továbbtanulásról lemondani. Csöngetett, de hiába. Ekkor, az előkertben összekuporodva meghúzta magát az orgonabokrok tövébe.
- Ismerem ezt az állapotot, mert árvagyerek-ként nőttem föl!
Tiborca ettől fogva megbízott benne.

Berce Jánost még az előző év decemberében - Jóska szalagavatóján - ismerte meg, amikor lekérte tőle Tiborca nem nagyon értette, hogy mi miatt aggódnak annyira.
Lelke mélyén irigyelte Jóskától azt a VÉDETTSÉGET, amiben neki és nappalin továbbtanuló évfolyamtársának. Berce is „csak” egy szakmunkás volt, mint ő... ami miatt, sajátlagos szolidaritást érzett iránta. Ezért sejtette, hogy Tiborca nem akarja, hogy a szülői házban legyen egy olyan ember, aki...
- „Mit csimpaszkodsz belém, mint egy kolonc? Hát már soha nem szabadulhatok meg tőled?”.

Jóska sem jelentkezett már hónapok óta. Tiborca nem tudta, hogy milyen komoly felvételi követelményeket kellett teljesítenie. Ő csak annyit tudott, hogy amikor éjszaka ott sírva reszketett az orgonabokrok tövében,
- nem számíthatott senkire;
- nem fordulhatott senkihez bizalommal!
- Nem volt senki, aki védelmezőn mellé állt volna,
- vagy befogadta volna!!!

(Folyt. köv.)

Bóna Mária Ilona

3. SZERELEM és ERŐSZAK

Visszatérve a szeptemberi szombathoz (akkoriban még szombaton is dolgozni kellett) amikor még naponta látta Tiborcát.

Tiborcának hazafelé jól esett Bercze magabiztos invitálása. Ő legalább tudta, hogy mindig éhes és szomjas.

Bement vele egy kerthelyiségbe. Ott, jaffa szörpöt ivott, amiről akkor még azt sem tudta, hogy narancs ízű.
- „Ott repül a kismadár!”

Tiborca „vette a lapot”, mert azt hitte, hogy fel akarja a srác vidítani és odanézett, ahova mutatott. (Mondjuk Tiborca nem tudta, hogy Tiborca nem akarja, hogy a szülői házban legyen egy olyan ember, aki...)
Majd, hirtelen olyan rosszul lett, hogy haza akart menni. Arra emlékszik, hogy megpróbált felállni, de nem sikerült.

Majd újból elájult.

Soha nem tudta meg hogyan, de hazakeveredett.

Csak arra a reggelre, vagy délelőttre emlékszik, amikor arra ébredt, hogy forog vele az ágy, miközben - „Megtörtént a dolog! Ez a Jancsi legalább tökös gyerek...”

Később, amikor képes volt rá, felkelt és öltözködés közben meglepetten látta, hogy véres a bugyija...

Ettől fogva örökké lehajtott fejjel járt és éjjel-nappal sírt. És, nehogy azt higgye bárki, hogy anyja egyszóval Valami miatt ő - mindig is úgy kezelte Tiborcát, mint egy alantasabb élőlényt, akinek nem is jár más és más. A háta mögött így beszéltek valakiről...

Csak-hogy Tiborca nem is sejtette, hogy ilyenkor valójában róla folyt a diskurzus.

*

Talán, november végére tudatosult Tiborcában ez az egész. Attól fogva csak az érdekelte, hogy jól érezte magát. „Egy tanítónő miért ne tudná fölnevelni a saját gyerekét is, miközben nemzedékek sorát oktatja és nevel. Még örült is a felismerésnek, hogy lesz majd egy kis emberi lény, akinek szüksége lesz rá. Rá lesz szüksége. Talán azért, mert tele volt a feje az emancipációval kapcsolatos propaganda dumával. Azt hitte, hogy a

Mintha anyjáiék tudták volna, hogyan is gondolkodik, mert közben „mindent” elrendeztek Berczével. Nem

Amiért nem volt még tizennyolc éves, kötelező volt elmenni házasságkötés előtti nőgyógyászati vizsgára - „De sietős!”

Mert éppen iskolanapon volt a rendelés - félórai várakozás után bekopogott. Nem akart egyetlen órát sem - Lazítsa el magát, mert így nem tudom megvizsgálni!

Nagy nehezen megvizsgálta és azt mondta:

- „Sérült, gyógyulófélben lévő szúzhártyamaradvány. Most már értem, miért olyan sietős: grav. II-III.!”

Mondta, gúnyosan elhúzva a száját, majd hozzátette:

- „Azt hiszem az iskolát is elfelejtheti egy időre!”.

Eljött a „nagy” nap: december 30-a. Szinte visszafojtott lélegzettel várt a „Csodára” (Jóskára) miközben Erőszakkal kellett ráadni a menyasszonyi ruhát, mert nem akarta fölvenni. Egyre csak azt mondogatta:

- „Várjunk még vele... Várjunk még egy kicsit, mert lehet, hogy nem is lesz rá szükség!”

Náluk volt a szomszédban lakó nagybátyja és felesége: Ida asszony is, aki egyébként „nagy-maiszter”

- Szereted te a Jancsit (Bercét) egyáltalán? Nem csak ez miatt mész hozzá?

És ekkor úgy bökött a mutatóujjával a hasa felé, hogy Tiborca megrémült tőle.

Ez a mozdulat döbbsentette rá a benne fejlődő kis élet iránti felelősségre.

Megszólalni sem tudott. Csak azt érezte, hogy el akar onnan menni, de úgy hogy soha többé vissza se ne menjen. Anyja kíméletlenül folytatta a győzködést:

- Csak „ezért”, nem kell férjhez menni. Szépen elmegyünk az orvoshoz, és utána ugyanúgy élhetsz, mint most.

Ekkor már nem bírta tovább hallgatni, hogy úgy beszél az ő kicsi magzatáról, mintha az csak egy felesleges

- „Szeretem Jancsit, és hozzá akarok menni feleségül!”

A bénultsága csak nem múlt el. Mintha hibernálódott volna a „Lelke” és a testi működésében is zavar t

A házasságkötő teremben derült ki, hogy otthon hagyta a személyi igazolványát...

Valaki elment érte taxival. Ő meg közben csak Jóskára gondolt és arra, hogy ő úgyis hamarosan megj

- „Jóska úgyis érzi, hogy ez az egész csak egy cselszövevény miatti színjáték, ami itt történik!”

De nem jött ki hang a torkán.

A személyi igazolvánnyal közben megérkezett az a valaki és Jóska még mindig sehol!

Kezdetét vette a szertartás. Végeérhetetlennek tűnő beszédcirádát tartott az anyakönyvvezető, akiről a
Tényleg nem volt magánál!

Arra emlékszik, hogy valami nagyszerű szerelemről beszélt az anyakönyvvezető, ami az ő szívüket mo

Aztán még fényképészhez is kellett menni, ahol egyre csak azt akarták, hogy úgy bújjanak össze, mint

Azon az estén még egy vacsora is volt „otthon”.

Egyszer csak látja, hogy apja sír. De úgy, hogy rázza a zokogás. Felugrik, kimegy a szobából. Bercze

Ő meg csak ült ott, mint egy darab fa. Hallotta, hogy kint veszekednek valakik az udvaron. Nagybátyja

- Majd a nászúton... mondta az újdonsült „asszony”.

Másnap reggel utaztak Szilvásváradra. Gyönyörű fehér volt a táj. Meg volt fagyva a Szalajka vízesés. I

Valami nagy buli volt éjjel az üdülőben, és ő nem értette, hogy minek örülnek annyira az emberek? Évt

Ebéd után Bercze - se szó, se beszéd, otthagya az asztalnál és elment valahova. Ő, meg ott cselleng

Tiborca érkezettnek tartotta az időt arra, hogy végre beszéljenek a kettejük között történt szeptember

- Jobb lenne, ha elmenne az a gyerek, mert nem is biztos, hogy az enyém. Jobban jársz, ha hagyod m

És itt, a jobb karját behajlítva, ökölbe szorított kézzel, előre-hátra mozdulattal mutatta, hogy mire gondol

Csak érezte, hogy valami rosszat.

Nem volt idő tovább találgatni, mert rávetette magát. Először megpróbált védekezni. Ütötte, vágta azt a

Kapott tőle egy nagy pofont és ezzel döbbentette arra rá, hogy tulajdonképpen a benne megfogant kis

Annak ellenére, hogy nem sok reménye volt arra, hogy majd őszintén fog válaszolni - meg kellett kérde

- Akkor miért volt ez az esküvő- meg nászút-színjáték, ha nem is akarod a gyereket?

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik! - volt a kurta válasz. És, úgy otthagya, mint egy rakás szemetet!

Ez volt az a pillanat, amitől visszatért az életösztöne. Kiment lezuhanyozni, majd szépen felöltözött a v

(Folyt.köv.)

Bóna Mária Ilona